

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **T. H. D.**, nar. X
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2018, č. j. MV-148954-6/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2018, č. j. MV-148954-6/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 11. 2017, č. j. OAM-699-25/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 650 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2017, č. j. OAM-699-25/ZR-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty, neboť její osobní údaje byly vloženy do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) N. k. z důvodu vyhoštění z území N. k. na dobu pěti let, a zároveň jí byla podle ustanovení § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobkyně je toho názoru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a předčasné. Podle žalobkyně dále správní orgány (především správní orgán I. stupně) nezjistily stav věci v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, jak ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nezjištění stavu věci spočívá v tom, že spisový materiál neobsahoval rozhodnutí N. k. o uložení zákazu vstupu na území N. k. do 24. 2. 2020 (dále jen „n. rozhodnutí“), ač žalobkyně navrhla spisový materiál v rámci konzultačního řízení o toto rozhodnutí doplnit. Vypořádání této námítky žalovanou v rámci odvolacího řízení žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné, nedostatečné a v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobkyně také zpochybňuje argument žalované ohledně skutečnosti, že N. k. neposkytuje svá rozhodnutí, když v napadeném rozhodnutí není uvedeno, z čeho tak žalovaná usoudila. Žalobkyně žalované vytýká, že podrobně argumentuje důvody n. rozhodnutí, ač tvrdí, že jím nedisponuje. Žalobkyně rovněž tvrdí, že jí důvody rozhodnutí známy nejsou a namítá nedostatečnost a neúplnost provedeného konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody (dál jen „Úmluva“) s ohledem na nezískání n. rozhodnutí, byť je podkladem napadeného rozhodnutí.
4. Založení n. rozhodnutí bylo dle žalobkyně zcela esenciální pro zjištění stavu věci z toho důvodu, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno výhradně pro porušení pobytových předpisů vztahujících se k území N. k., přičemž n. rozhodnutí bylo založeno na zcela marginálním provinění spočívajícím v porušení n. pobytových předpisů v řádu několika dnů. Založení n. rozhodnutí do spisu tak je podle žalobkyně klíčové i s ohledem na to, že správní orgán byl povinen poměřovat důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno, se zásahem do celkového života žalobkyně na území České republiky. Napadené rozhodnutí je proto v této části nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nepřiměřené z pohledu jeho dopadů do jejího soukromého a rodinného života, jak ukládá ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Přiměřenost nemohla žalovaná reálně vyhodnotit, pokud nedisponovala kompletním n. rozhodnutím včetně jeho odůvodnění. Již sama skutečnost, že správní orgány neměly n. rozhodnutí včetně jeho odůvodnění k dispozici, zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v otázce jeho přiměřenosti. Odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobkyně nepovažuje za dostatečné vypořádání se s okolností přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí a tvrdí, že odkazované rozsudky nejsou na její věc přílehlavé. Poukazuje na to, že ani žalovaná neprovedla k této problematice žádné dokazování a to ani po doložení oddacího listu žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné i v tomto ohledu.
6. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit, vrátit věc žalované k novému projednání a současně jí uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.
7. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, napadené rozhodnutí považuje za zákonné a věcně

správné a odkázala v plném rozsahu na jeho odůvodnění, v němž se k odvolacím námitkám žalobkyně, které nyní opakuje v žalobě, dostatečně vyjádřila. Žalovaná nežádá v případě úspěchu ve věci přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky od roku 2011, naposledy (dle informací dostupných ze správního spisu) na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s dobou platnosti od 9. 8. 2016 do 22. 6. 2018. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 27. 2. 2017 předána interní informace Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce (dále jen „OMPS“), ze dne 27. 2. 2017, č. j. PRP-42914/MPS-2017-CZ-777462/2017-SK (dále jen „interní informace“), o tom, že dle informace centrály SIRENE (Supplementary Information Request at the National Entry) N. k. byl k osobě žalobkyně vložen záznam ve smyslu čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „nařízení SIS II“). V interní informaci se uvádí, že žalobkyně byla podle tohoto záznamu vyhoštěna z N. k. na základě rozhodnutí ze dne 29. 1. 2022 (poznámka soudu – zjevně chybné datum v letopočtu), s platností na pět let.
9. Dne 8. 3. 2017 pod č. j. OAMP-55005-3/MC-2017 zahájil správní orgán I. stupně konzultační řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy a požádal prostřednictvím Policejního prezidia, odboru mezinárodní policejní spolupráce, N. k. o sdělení, zda se žalobkyně dopustila i jiné trestné činnosti. Odpověď (pokud vůbec existuje) ve správním spise založena není. Ze správního spisu lze zjistit, že záznam do SIS byl vložen dne 24. 2. 2017 s platností do 24. 2. 2020.
10. Doručením oznámení o zahájení správního řízení žalobkyni dne 23. 3. 2017 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodu vložení údajů žalobkyně do SIS N. k. z důvodu vyhoštění z území N. k. na dobu pěti let. V průběhu správního řízení žalobkyně nahlédla do správního spisu a při výsledku po poučení odmítla vypovídat s odkazem na to, že by svojí výpovědí mohla způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Žalobkyni byla rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
11. Dne 21. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne 23. 11. 2017. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že zákonný důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve smyslu § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je dán zejména tím, že žalobkyně opakovaně nelegálně vstoupila a pobývala na území N. k. po dobu delší než 6 měsíců. Za své jednání byla žalobkyně z území N. k. vyhoštěna na dobu 5 let s platností do 24. 2. 2020. Dále správní orgán I. stupně argumentoval tím, že v České republice udělené povolení k dlouhodobému pobytu neopravňuje žalobkyni k porušení zákona jiného státu Evropské unie nebo členského státu Schengenské dohody, potažmo zákona o pobytu cizinců. Pokud N. k. dospělo k závěru, že žalobkyně natolik porušila n. právní řád, že byla zařazena do SIS, nelze na území České republiky v zásadě postupovat odlišně. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11.

2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, v němž je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků, a dále na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II ÚS 59/06. Správní orgán I. stupně dále v rámci vypořádání návrhů a námitek žalobkyně mimo jiné k námitce neopatření n. rozhodnutí uvedl, že v rámci konzultačních procedur N. k. svá rozhodnutí neposkytuje a že namísto něho do spisu založil interní informaci, která vystihuje skutečný stav věci. Dále uvedl, že správní spis obsahuje konzultační řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy, č. j. OAM-55005/MC-2017, z něhož je patrné, že správní orgán I. stupně záznam žalobkyně v SIS konzultoval s n. stranou prostřednictvím k tomu oprávněného OMPS. K návrhu žalobkyně, aby bylo provedeno konzultační řízení v souladu s čl. 25 odst. 1 Úmluvy, správní orgán I. stupně uvedl, že je ze spisového materiálu zřejmé, že konzultační řízení zahájil již dne 8. 3. 2017, a neshledal tak důvodným požadavek zahajovat novou konzultační proceduru podle čl. 25 odst. 1 Úmluvy. Ustanovení čl. 25 odst. 2 Úmluvy pak správní orgán I. stupně vyložil tak, že ze zjištěných skutečností je zřejmé, že n. strana, která hájila své zájmy, zaznamenala osobní data žalobkyně do SIS, neboť došla k závěru, že závažným způsobem opakovaně narušila veřejný pořádek N. k., včetně veřejného pořádku ostatních smluvních států. Ze spisového materiálu je současně zřejmé, že správní orgán I. stupně konzultoval záznam prostřednictvím OMPS s N. k., které neshledalo důvod záznam v SIS zrušit a údaje žalobkyně ponechat ve vnitrostátním seznamu osob, kterým má být odepřen vstup. Na základě toho dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně naplnila podmínku pro zrušení povolení podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V závěru prvostupňového rozhodnutí se podrobně zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně doplnila dne 7. 12. 2017. V odvolání žalobkyně namítla předčasnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Dále namítla, že správní orgán I. stupně nedoplnil spis o n. rozhodnutí, že z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, na jaké informaci se zakládá závěr, že N. k. neposkytuje svá rozhodnutí, že jeho vypořádání se s návrhy a námitkami žalobkyně je nepřezkoumatelné a dále že nebyl zjištěn stav věci v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí je též nepřezkoumatelné v otázce přiměřenosti důvodů pro zrušení povolení k pobytu ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobkyně zejména proto, že správní orgán I. stupně nedisponoval n. rozhodnutím a tudíž nemohl přiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí reálně vyhodnotit.
13. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 28. 6. 2018, tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění zejména uvedla, že vycházela ze skutečnosti, že osobní údaje žalobkyně byly vloženy do SIS N. k. z důvodu vyhoštění z území N. k. na dobu pěti let a v průběhu odvolacího řízení v tomto ohledu ke změně skutkových okolností nedošlo, přičemž vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126. Podle žalované byla relevantní toliko ta skutečnost, že na základě zákonného důvodu byl prokázán důvod pro zrušení pobytového oprávnění žalobkyně. Pokud N. k. dospělo k závěru, že žalobkyně natolik porušila jejich právní řád, že byla zařazena do SIS, nelze na území České republiky v zásadě postupovat odlišně. Skutkový stav věci byl dle žalované zjištěn v dostatečném rozsahu, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a bylo řádně odůvodněno. V otázce konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy se žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 23. 3. 2017, č. j. 7 Azs 31/2017 – 21. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně vzhledem k důvodům prvostupňového rozhodnutí byla dle žalované správním orgánem I. stupně posouzena v dostatečném rozsahu. Žalovaná se v této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

16. Žaloba je důvodná. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle ustanovení § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
18. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území.
19. Podle čl. 24 odst. 1 věty první nařízení SIS II údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, se vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy.
20. Podle čl. 24 odst. 3 nařízení SIS II záznam se může též vložit, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na skutečnosti, že se na státního příslušníka třetí země vztahuje opatření směřující k vyhoštění, odepření vstupu nebo navrácení, které nebylo zrušeno ani pozastaveno, včetně, nebo spolu se zákazem vstupu, případně pobytu, a to z důvodu porušení vnitrostátních právních předpisů o vstupu nebo pobytu státních příslušníků třetích zemí.
21. Podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního

seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

22. Mezi stranami jsou sporné jednak důvody, které ke správnímu vyhoštění vedly, když žalovaná uvádí opakované nelegální vstupy na území N. k. delší než 6 měsíců, zatímco žalobkyně marginální důvody spočívající v překročení pobytového oprávnění v řádu dnů. Dále je mezi stranami sporná otázka rozsahu konzultačního řízení ve smyslu čl. 25 odst. 2 Úmluvy, povinnost správních orgánů opatřit si a založit do správního spisu n. rozhodnutí a konečně otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
23. Soud se v první řadě zabýval výkladem čl. 25 odst. 2 Úmluvy jednak proto, že vady konzultačního řízení namítá žalobkyně, a jednak proto, že bez porozumění jeho normativnímu obsahu nelze přezkoumat postup žalované a správního orgánu I. stupně. K tomu vádí, že výkladem předmětného článku se již zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), pátý senát, v rozsudku ze dne 16. 1. 2018 (věc C-240/17 E., dostupný na <https://eur-lex.europa.eu>), jehož předmětem byla žádost finského Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 o rozhodnutí o předběžné otázce, týkající se výkladu čl. 25 odst. 2 Úmluvy. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 25 odst. 2 Úmluvy „*musí být vykládán v tom smyslu, že i když smluvní stát, který má v úmyslu přijmout rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu a pobytu v schengenském prostoru vůči státnímu příslušníkovi třetí země, jenž je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným smluvním státem, může zahájit konzultační postup stanovený v tomto ustanovení ještě před přijetím uvedeného rozhodnutí, musí tento postup v každém případě zahájit, jakmile je takové rozhodnutí přijato.*“. Soudní dvůr v citovaném rozsudku rovněž dospěl k závěru, že „[p]o uběhnutí přiměřené lhůty následující po zahájení konzultačního postupu a při absenci odpovědi ze strany konzultovaného smluvního státu je však na smluvním státu, jenž záznam učinil, aby tento záznam za účelem odepření vstupu odstranil a případně zapsal tohoto státního příslušníka na svůj vnitrostátní seznam osob, kterým má být odepřen vstup“ a že „*státní příslušník třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného některým smluvním státem a vůči kterému bylo v jiném smluvním státě přijato rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu, může se před vnitrostátním soudem dovolávat právních účinků vyplývajících z konzultačního postupu, který musí zahájit členský stát, který záznam učinil, jakož i požadavků z něho vyplývajících.*“
24. I podle názoru zdejšího soudu z čl. 25 odst. 2 Úmluvy vyplývá, že konzultační řízení je procedura, kterou zahajuje smluvní strana, která záznam do SIS pořídila, vůči smluvní straně, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. V daném případě tedy konzultační řízení bylo povinno zahájit a zřejmě i zahájilo N. království informací o tom, že vůči žalobkyni bylo přijato opatření, které mělo za následek, že k její osobě byl učiněn záznam do SIS. Česká republika, v tomto případě prostřednictvím správního orgánu I. stupně, byla povinna provést zjišťovací řízení v tom směru, zda v případě žalobkyně existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 2 As 79/2010 – 79, přičemž tyto závěry jsou i nadále platné, neboť znění čl. 25 odst. 2 Úmluvy od té doby nedoznalo změn. Správní orgány tedy pochybily, pokud si vykládaly čl. 25 odst. 2 Úmluvy tak, že konzultační řízení zahajuje orgán smluvního státu, který vydal povolení k pobytu, když ani ze samotného znění tohoto článku (bez ohledu na výklad provedený Soudním dvorem) nelze takový závěr učinit. Nadto, s ohledem na datum publikace citovaného rozsudku Soudního dvora, měla žalovaná dostatek času se před vydáním napadeného rozhodnutí s jeho zněním seznámit.

25. Správní spis však neobsahuje ani dokument, kterým bylo konzultační řízení ze strany N. k. zahájeno a ze správního spisu rovněž není zjevné, jakým způsobem správní orgán I. stupně odpověděl na informaci centrály SIRENE N. k.. Z výkladu provedeného Soudním dvorem přitom vyplývá, že zahájení konzultačního řízení po vložení záznamu do SIS je povinné. Ze správního spisu se toliko podává, že se správní orgán I. stupně dotazoval na další informace (ohledně trestního stíhání žalobkyně), které mu však buď nebyly vůbec poskytnuty, nebo o nich není ve správním spise založen doklad. Soud tak nemá za postavené na jisto, zda vůbec a pokud ano, pak s jakým výsledkem bylo konzultační řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy ukončeno. Žalobní námitka je důvodná a napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.
26. Ve světle citovaného závěru Soudního dvora byli správní orgán I. stupně a zvláště pak žalovaná povinni zabývat se námitkami žalobkyně směřujícími právě do průběhu a výsledků konzultačního řízení, neboť jeho výsledek má právní význam pro další postup v řízení a právní postavení žalobkyně. Soud tedy dává žalobkyni za pravdu, že ze správního spisu výsledek povinného konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy není zjevný a není ani zřejmé, na jaké informaci se zakládá tvrzení žalované, že N. k. svá rozhodnutí neposkytuje, což žalobkyně namítala již v odvolání a žalovaná se k této odvolací námitce nijak nevyjádřila. Soud sice nemůže vyloučit, že takovou informaci orgány N. k. orgánům České republiky skutečně poskytly, nicméně v takovém případě musí být dokument, z něhož taková skutečnost plyne, založen ve správním spisu a k odvolací námitce žalobkyně byla žalovaná povinna tuto okolnost objasnit a námitku řádně vypořádat. S ohledem na shora citované závěry Soudního dvora je tak třeba mít za částečně překonaný závěr Městského soudu v Praze, že „[p]růběh konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody není touto úmluvou nijak upraven, a již z tohoto důvodu nemá cizinec veřejné subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým (jím navrhaným) způsobem, a to tím spíše, že sám není stranou tohoto řízení“, což se týká i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 7 Azs 31/2017 – 21, na který v napadeném rozhodnutí odkázala žalovaná. Žalobkyně měla právo dovolávat se právních účinků vyplývajících z konzultačního postupu podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy před správními orgány obou stupňů a má právo se dovolávat těchto právních účinků v řízení před soudem, neboť tento postup může mít konkrétní dopady na práva a zájmy jednotlivců. Žalobní námitka je tak důvodná a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
27. Soud pak dále ze správního spisu zjistil, že k osobě žalobkyně byl sice vložen záznam Schengen ID: X ve smyslu čl. 24 nařízení SIS II, ovšem podle zápisu v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) České republiky s platností na tři roky (od 24. 2. 2017 do 24. 2. 2020), což je v rozporu s tvrzením, které správní orgány obou stupňů vzaly jako základ pro svá rozhodnutí, totiž, že záznam je platný pět let. Podle § 158 odst. 1 písm. a) bodu 9 zákona o pobytu cizinců platí, že v CIS se o cizinci vedou mj. údaje o zařazení do informačního systému smluvních států jiným smluvním státem *s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území smluvních států* a o orgánu jiného státu, který cizince do systému zařadil.
28. Soudu se ze správního spisu nepodařilo seznat ani datum vydání n. rozhodnutí, které mělo být důvodem provedení záznamu v SIS, a z interní informace vyplývá zjevně chybný letopočet vydání rozhodnutí 29. 1. 2022. Tvrzení jak správního orgánu I. stupně tak žalované o době platnosti rozhodnutí tak ve světle informace, která se podává z CIS, nemá

oporu ve správním spisu, když z něj nelze bez pochybností zjistit, kdy bylo rozhodnutí vydáno a jaká je jeho platnost z hlediska vyhoštění žalobkyně z území N. k.. Tuto otázku bude muset žalovaná vyjasnit v rámci dalšího řízení po vrácení věci soudem.

29. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem nevypořádala ani s odvolací námitkou žalobkyně spočívající ve skutečnosti, že v mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí do skončení odvolacího řízení uzavřela manželství, což se žalovaná dozvěděla již dne 3. 4. 2018 (vnitřní informací) a dne 16. 5. 2018 jí pak byl oddací list (vystavený dne 19. 3. 2018) předložen žalobkyní. Žalovaná nevysvětlila, jak posoudila otázku nastolenou žalobkyní a přesvědčivě neobjasnila, jakými úvahami byla vedena. Nestačí, pokud žalovaná toliko uvede, že i přes doložení oddacího listu není prvostupňové rozhodnutí nepřiměřené; je také nutné, aby uvedla, z jakých důvodů tomu tak je. Odůvodnění musí dosahovat takového stupně věrohodnosti a určitosti, aby soud mohl úvahu správního orgánu přezkoumat a vyloučit, že nerozhoduje na základě v právním státě nepřípustné libovůle. Žalobní námitka je důvodná a napadené rozhodnutí je i v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
30. Nad rámec shora uvedeného soud poznamenává, že si rovněž povšiml jisté nelogičnosti v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, která se pak opakuje i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jde o tu část odůvodnění, v níž se správní orgán I. stupně zabýval výkladem pojmu „podmínka“, který má být uveden v ustanovení § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Předmětné ustanovení však žádný takový pojem neobsahuje a není tedy zřejmé, ke které části výroku se tato část odůvodnění vztahuje. V nyní posouvaném případě nebylo předmětem řízení případné porušení českých pobytových předpisů, ale toliko důsledek porušení předpisů n.. Pojem „podmínky pro udělení víza“ obsahuje ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nicméně podle tohoto ustanovení se v nyní posuzované věci správní řízení nevedlo. Je tedy třeba, aby v dalším řízení po vrácení věci soudem byla i tato nejasnost odůvodnění odstraněna.
31. Posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek shledal soud s ohledem na výše uvedenou procesní situaci předčasným. Žalobní námitku týkající se důvodů vydání napadeného rozhodnutí s ohledem na důvody n. rozhodnutí soud nemohl posoudit, neboť je s ohledem na shora uvedené předčasná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Na základě shora uvedené argumentace soud napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že pochybení správního orgánu I. stupně nemohou být napravena žalovanou, neboť spočívala mimo jiné v zásadních nesrovnalostech ve způsobu vedení a ukončení konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy, tedy okolnostech, které vznikly v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, byly naplněny důvody i pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a proto jí náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu.

Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a za jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 advokátního tarifu], tj. 7 750 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 8 650 Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 12 650 Kč (4 000 + 8 650). Zvýšení o DPH soud nepřiznal, neboť žalobkyně nedoložila, že by její advokát byl plátcem DPH. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 12 650 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Štěpána Svátka (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

